

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: M. S.
bytem X

zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti

žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2019, č. j. KUZL-40900/2019, sp. zn. KUSP-40900/2019/DOP/Od,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2019, č. j. KUZL-40900/2019, sp. zn. KUSP-40900/2019/DOP/Od (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo ve výroku o správním trestu změněno rozhodnutí Městského úřadu Otrokovice, odboru dopravně-správního, oddělení evidence řidičů a dopravních přestupků (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 17. 5. 2019, č. j. DOP/23468/2019/PVE, sp. zn. DOP/1504/2019/PVE/DOPR1 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“). Konkrétně žalovaný výrok prvostupňového rozhodnutí o správním trestu precizoval tak, že „podle ustanovení § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona o přestupcích a podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. správní trest ve výši 25 000 Kč“ a nově stanovil běh doby uloženého zákazu řízení motorových vozidel až od okamžiku nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí. Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno (výrok o vině a výrok o náhradě nákladů řízení).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit z nedbalosti tím, že dne 1. 2. 2019 v 15:45 hod. na dálnici D 55 v km 30, sjezd ve směru na Otrokovice, řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. X, RZ: X, aniž by byl držitelem platného řidičského oprávnění, neboť si po uplynutí správního trestu zákazu řízení všech motorových vozidel, uděleného příkazem Magistrátu města Brna ze dne 27. 9. 2018, č. j. ODSČ-73195/18-10, v právní moci dne 23. 10. 2018 (dále je „příkaz ze dne 27. 9. 2018“), nepožádal o vrácení řidičského oprávnění podle ust. § 102 zákona o silničním provozu, čímž porušil ust. § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona.
3. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci prvostupňovým orgánem uložena pokuta ve výši 25 000 Kč, zákaz řízení spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 12 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Následně se v kontextu skutkových okolností případu zabýval právní úpravou pozbytí řidičského oprávnění a žádosti o jeho navrácení, a to ve vazbě na uplynutí doby stanoveného zákazu řízení motorových vozidel.
5. Co se týče změny prvostupňového rozhodnutí, žalovaný tímto způsobem v souladu se zákonem odstranil zjevnou chybu v psaní, neboť správní orgán I. stupně nesprávně stanovil běh doby uloženého správního trestu zákazu řízení všech motorových vozidel ode dne nabytí právní moci příkazu, přestože je v tomto ohledu rozhodným okamžikem až nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí. Jinak žalovaný považoval výrokovou část rozhodnutí o přestupku za bezvadnou.
6. Ve vztahu k odvolacím námitkám poté žalovaný doplnil, že přestupkové jednání žalobce bylo spolehlivě zjištěno a zdokumentováno ze strany policistů, kteří dané vozidlo zastavili a žalobce na základě předložených dokladů ztotožnili. Ve vztahu

k naplnění formálních znaků přestupku a osobě jeho pachatele proto podle žalovaného nevystaly ve správním řízení žádné důvodné pochybnosti.

7. Pokud se jedná o materiální stránku přestupku, žalovaný poukázal mimo jiné na povahu silničního provozu a na související zájem společnosti, aby se ho jako řidiči neúčastnily osoby, které nejsou ze zákonem předvídaných důvodů držiteli řidičského oprávnění. Žalobce by měl znát pravidla silničního provozu, přičemž byl na důsledky spojené s uložením zákazu řízení motorových vozidel upozorněn rovněž v odůvodnění příkazu ze dne 27. 9. 2018, kterým mu byl daný druh správního trestu uložen.

III. Žaloba

8. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný se dostatečně nezabýval tím, zda byla jeho jednáním naplněna materiální stránka přestupku. Podle názoru žalobce je v tomto ohledu nutné rozlišovat, zda je přestupcem osoba, která nebyla nikdy držitelem řidičského oprávnění, nebo naopak osoba, která jej toliko pozbyla, přičemž v minulosti absolvovala zákonem předepsanou zkoušku z odborné způsobilosti. Jedná se rovněž o případ žalobce, který byl držitelem řidičského oprávnění a prokázal způsobilost k řízení motorových vozidel. Svým jednáním tedy naplnil pouze formální znaky přestupku, aniž by ohrozil ostatní účastníky silničního provozu.
9. Kromě toho žalobce namítal, že nebyl náležitě poučen o skutečnosti, že uplynutím stanovené doby zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel automaticky nenabývá zpět řidičské oprávnění. Ačkoliv žalobce nezpochybnil, že povinnost požádat o navrácení řidičského oprávnění vyplývá ze zákona, poukázal na konkrétní rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, ve kterém měla být po vzoru stanoviska Ministerstva dopravy zdůrazněna dobrá víra řidičů vozidel, kteří po uplynutí stanovené doby dotčeného druhu zákazu činnosti pokračují bez dalšího v řízení motorových vozidel.
10. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Podle jeho názoru bylo rozhodnutí o přestupku vydáno na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Jednotlivé žalobní námitky pak byly uplatněny již v průběhu správního řízení. V této souvislosti žalovaný doplnil, že žalobce prokazatelně nepožádal o vrácení řidičského oprávnění poté, co vykonal správní trest zákazu řízení motorových vozidel, který mu byl uložen příkazem ze dne 27. 9. 2018. V době provedení silniční kontroly dne 1. 2. 2019 proto nebyl držitelem řidičského oprávnění, čímž naplnil znaky skutkové podstaty daného přestupku.
12. Ve vztahu k uplatněným námitkám žalovaný uvedl, že naplnění materiální stránky přestupku bylo v napadeném a prvostupňovém rozhodnutí řádně zdůvodněno. K tomu žalovaný doplnil, že žalobce na jednu stranu tvrdí, že nebyl o uloženém zákazu řízení motorových vozidel informován, ale současně tvrdí, že ho dodržoval a motorová

vozidla neužíval. Argumentace žalobce je tak v tomto směru rozporuplná. Stejně tak se žalovaný neztotožnil s tvrzenou dobrou vírou řidičů vozidel a jejich neznalostí ohledně povinnosti podat speciální žádost o vrácení řidičského oprávnění. Kromě toho, že každý řidič musí absolvovat autoškolu a závěrečnou zkoušku před komisařem, musí své znalosti pravidel silničního provozu udržovat a prohlubovat. Žalobce proto měl vědět, že řidičské oprávnění mu nebude automaticky vráceno.

13. Proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

14. Ve správním spisu se nachází zejména oznámení přestupku, výpis z evidenční karty řidiče, policejní fotodokumentace, úřední záznam ze dne 1. 2. 2019 a kopie rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 4. 2. 2019, č. j. ODSČ-3-112/19 (dále jen „rozhodnutí o vrácení ŘO“). Z daného rozhodnutí vyplývá, že jím bylo vyhověno žádosti žalobce o vrácení řidičského oprávnění, která byla u příslušného správního orgánu podána téhož dne. Do správního spisu byla dále založena prvostupňovým orgánem vyžádaná kopie příkazu Magistrátu města Brna ze dne 27. 9. 2018, č.j. ODSČ-73195/18-10, sp. zn. ODSČ-73195/18-RO/PŘ, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu (tzn. překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 20 km/h a více, spáchaného dvakrát v období dvanácti po sobě jdoucích měsíců. Tímto příkazem byla žalobci uložena pokuta 2500 Kč a trest zákazu činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu jednoho měsíce ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.
15. Na základě těchto podkladů byl vydán příkaz ze dne 6. 3. 2019, proti kterému podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odpor. Z toho důvodu bylo nařízeno ústní jednání, které se konalo v nepřítomnosti žalobce a jeho právního zástupce, neboť ten se z účasti na něm omluvil. Z protokolu o ústním jednání ze dne 23. 4. 2019 dále vyplývá, že prvostupňový orgán provedl důkaz listinami založenými ve správním spisu.
16. Následně bylo vydáno rozhodnutí o přestupku, proti kterému se žalobce prostřednictvím právního zástupce odvolal. Jelikož prvostupňový orgán nepovažoval podané odvolání za důvodné, postoupil ho spolu se správním spisem žalovanému, který vydal napadené rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
18. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

19. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
20. Žaloba **není důvodná**.
21. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgány dostatečně neposoudily naplnění materiální stránky přestupku, a to s ohledem na skutečnost, že žalobce byl již v minulosti držitelem řidičského oprávnění. Přestože naplnění formálních znaků přestupku má běžně za následek naplnění jeho materiální stránky, je nutné zohledňovat, zda nejsou v daném případě dány zvláštní okolnosti případu, což správní orgány neučinily. Kromě toho žalobce jednal v dobré víře, že po uplynutí doby uloženého zákazu činnosti může pokračovat v řízení motorových vozidel. V této souvislosti měl být žalobce poučen o všech důsledcích pozbytí řidičského oprávnění, a to také s ohledem na povinnost správních orgánů respektovat zásadu právní jistoty a legitimního očekávání.
22. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) zákona o silničním provozu platí, že: *„Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem příslušného řidičského oprávnění.“*
23. Podle ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu: *„Řídit motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel (dále jen „skupina vozidel“) uděleného Českou republikou, státem, který je členským státem Evropské unie nebo smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru (dále jen „jiný členský stát“), nebo jiným státem podle mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která upravuje oblast silničního provozu⁴⁴).“*
24. V této souvislosti je v ust. § 94a odst. 1 zákona o silničním provozu stanoveno, že: *„Držitel řidičského oprávnění pozbývá řidičské oprávnění dnem právní moci rozhodnutí, kterým mu byl soudem uložen trest nebo příslušným správním úřadem uložen správní trest zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, kterým bylo uloženo v trestním řízení přiměřené omezení spočívající ve zdržení se řízení motorových vozidel nebo kterým bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, v průběhu jehož zkušební doby se držitel řidičského oprávnění zavázal zdržet se řízení motorových vozidel.“* V druhém odstavci daného ustanovení je dále stanoveno, že: *„Řidičský průkaz je povinen odevzdat držitel řidičského průkazu příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do 5 pracovních dnů ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí podle odstavce 1.“*
25. Podle ust. § 102 odst. 1 zákona o silničním provozu dále platí: *„Po výkonu trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel nebo po upuštění nebo podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu nebo sankce zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, po výkonu trestu nebo po uplynutí zkušební doby podmíněného upuštění od potrestání s dohledem, v jehož rámci bylo uloženo přiměřené omezení spočívající ve zdržení se řízení motorových vozidel, nebo po rozhodnutí o upuštění od tohoto přiměřeného omezení, nebo po rozhodnutí o osvědčení nebo neosvědčení ve zkušební době podmíněného odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněného zastavení trestního stíhání, nebo poté, kdy se má za to, že v této době došlo k*

osvědčení, rozhodne o vrácení řidičského oprávnění příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností na žádost osoby, která pozbyla řidičské oprávnění podle § 94a.“

26. V nyní projednávané věci žalobce v žalobě nerozporuje, že dne 1. 2. 2019 řídil motorové vozidlo a podrobil se silniční kontrole provedené příslušníky PČR, přestože pozbyl v důsledku nabytí právní moci příkazu ze dne 27. 9. 2018 řidičské oprávnění a následně si nepožádal o jeho vrácení. Následné navrácení řidičského oprávnění se událo až s účinky ke dni 4. 2. 2019. Podstata žalobní argumentace spočívá toliko ve zpochybnění společenské škodlivosti daného jednání a tvrzené absenci potřebné míry zavinění, včetně pochybení příslušného správního orgánu, který žalobce o všech důsledcích pozbytí řidičského oprávnění nepoučil.
27. K tomu krajský soud předně uvádí, že správní orgány ve svých rozhodnutích zcela správně vycházely z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že naplnění formálních znaků přestupku má v běžných případech za následek rovněž naplnění alespoň nepatrné míry společenské škodlivosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, a rozsudek téhož soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 3 As 92/2014 – 32; odkazovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz).
28. Zákonodárce nepochybně považoval řízení motorových vozidel bez řidičského oprávnění za společensky škodlivé, pakliže ho za přestupek v zákoně označil. Žalovaný se poté otázkou společenské škodlivosti podrobně zabýval, když poukázal především na související zájem společnosti na dodržování právních předpisů, a to ve vztahu k osobám, které se v minulosti dopustily závažnějšího porušení pravidel silničního provozu, pročť jim byl uložen zákaz řízení motorových vozidel, mající rovněž za následek pozbytí řidičského oprávnění.
29. Co se pak týče žalobcem namítané povinnosti zohledňovat zvláštní okolnosti případu, které mohou společenskou škodlivost jednání řidiče dokonce v míře nepatrné vylučovat, nelze za tyto okolnosti podle zdejšího soudu považovat pouze žalobcem tvrzenou skutečnost, že byl v minulosti držitelem řidičského oprávnění. Předně je nutné zdůraznit, že se u daného druhu protiprávního jednání z podstaty jedná o typový druh společenské škodlivosti, neboť nelze například na rozdíl o přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti zohledňovat míru, v jaké byl právem chráněný zájem porušen či ohrožen.
30. Pokud by zdejší soud přijal argumentaci žalobce, v podstatě by to znamenalo, že dané protiprávní jednání nelze za uvedených okolností vůbec postihovat, což by nerefletovalo úmysl zákonodárce, resp. právní konstrukci, na které je pozbytí a opětovné získání řidičského oprávnění založeno.
31. V této souvislosti lze navíc poukázat na skutečnost, že ohrožení právem chráněného zájmu v těchto případech *a priori* nespočívá pouze v presumované absenci či oslabení řidičských dovedností a schopností, přestože dotčená právní úprava předvídá, že v některých případech bude zdravotní a odborná způsobilost žadatele o navrácení řidičského oprávnění v rámci samostatného správního řízení posuzována (ust. § 102 odst. 5 a 6 zákona o silničním provozu).

32. Účelem právní úpravy odevzdání a opětovného získání řidičského průkazu, jakožto osvědčení svého druhu, je totiž také zajištění efektivního provádění silniční kontroly ze strany policie, která může v individuálních případech snadno ověřit, zda je daná osoba držitelem řidičského oprávnění, a to bez nutnosti provádění lustrace v příslušných evidencích (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 34/2012 – 35).
33. Krajský soud poté nepovažoval za důvodnou ani námitku, kterou žalobce zpochybňoval naplnění subjektivní stránky přestupku, resp. míru zavinění. Předně je nutné vycházet z toho, že k odpovědnosti za přestupek obecně postačuje zavinění ve formě nevědomé nedbalosti, pakliže není zákonem výslovně stanoveno, že se musí jednat o zavinění úmyslné, jak vyplývá z ust. § 15 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový přestupkový zákon“).
34. Ve vztahu k nyní projednávané věci lze pak v souladu s argumentací správních orgánů dospět k závěru, že žalobce jako absolvent autoškoly a souvisejících zkoušek přinejmenším měl a mohl vědět, že je jeho zákonnou povinností řídit motorová vozidla pouze za předpokladu, že je držitelem řidičského oprávnění, což se týká rovněž znalosti podmínek, za kterých může být pozbyto a znovu nabyto. Nelze tak přisvědčit argumentaci žalobce, který dobrou víru v oprávnění řídit motorová vozidla prakticky dovozuje pouze z neznalosti dotčené právní úpravy.
35. Obdobným způsobem se vyjádřil rovněž Ústavní soud, když ve svém usnesení ze dne 16. 5. 2002, sp. zn. I. ÚS 699/2000 (dostupné na <https://nalus.usoud.cz/>), uvedl, že: „*Ústavní soud usuzuje, že stěžovatelovo tvrzení, že jednal v dobré víře a že mu nebylo prokázáno zavinění, nelze zakládat (odvozovat) na neznalosti právní úpravy. Zde platí tradiční zásada "neznalost zákona neomlouvá" ("ignorantia legis non excusat"). Ta je zajisté v právním státě nemyslitelná bez řádného vyhlášení normativního aktu stanoveným způsobem, tj. způsobem, jenž mimo jiné každému umožňuje se s tímto normativním aktem seznámit... Žalobce měl znát své povinnosti, a pokud tomu tak nebylo, mohl se v případě pochybností obrátit na správní orgán.*“
36. Žalobce nezpochybňuje skutečnost, že věděl, že řidičské oprávnění v důsledku uloženého zákazu řízení motorových vozidel pozbyl, a to nabytím právní moci příkazu ze dne 27. 9. 2018. Sám ostatně tvrdil, že uložený zákaz činnosti po stanovenou dobu dodržoval. Žalobce si tedy měl být rovněž vědom související zákonné povinnosti odevzdat ve lhůtě řidičský průkaz příslušnému obecnímu úřadu a případně podat žádost o navrácení řidičského oprávnění, pakliže chtěl danou činnost nadále vykonávat. Pokud žalobce zákonem stanoveným způsobem nepostupoval, tedy řídil vozidlo, aniž by byl v danou chvíli držitelem řidičského oprávnění, jednal zaviněně a spáchal přestupek, který mu je kladen za vinu.
37. Nad rámec uvedeného je vhodné doplnit, že v odůvodnění příkazu ze dne 27. 9. 2018 byla dotčená ustanovení zákona o silničním provozu týkající se povinnosti odevzdat řidičský průkaz a možnosti podat žádost o navrácení řidičského oprávnění výslovně vymezena. Jde k tíži samotného žalobce, pokud se s obsahem daného příkazu, který byl doručován zákonem předvídaným způsobem, dostatečně neseznámil.

38. V této souvislosti krajský soud dodává, že zákon příslušným orgánům veřejné moci neukládá povinnost vyzývat dotčené osoby k odevzdání řidičského průkazu, neboť ty jsou povinny tak učinit přímo ze zákona. Na tom nemůže nic změnit ani žalobcem uváděné stanovisko Ministerstva dopravy, které má obsahovat kritiku samotné podstaty související právní úpravy žádosti o navrácení řidičského oprávnění, neboť nemůže mít za následek „vyvinění“ všech osob, které nebyly o svých zákonných povinnostech dodatečně (nad rámec zákona) poučeny. Stejně tak nemůže v tomto směru založit legitimní očekávání žalobce o neplnění svých zákonných povinností procesní postup jiného správního orgánu v jiné právní věci, který měl být na daném stanovisku založen.

VII. Závěr a náklady řízení

39. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
40. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. června 2021

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.

